

HÚSVÉT

*A nagypénteki gyötrelem után
mikor csordultig telik a pohár,
és nagyon messze repül el a nyár
és nyitott sírunk áll a Golgotán,
akkor, pirosan fénylőn, igazán,
élettél, dallal, a Húsvét köszön,
a sírból kiszáll az élet, öröm.*

De mindig, mindig nagypéntek után!

Kárász Izabella

*Giovanni Bellini (1426/1433–1516) Krisztus
az olajfák hegyén című festménye sok köz-
ismert, népszerű másolat, lenyomat alapjá-
ul szolgált.*

Magyar Bibliatársulat újfordítású Bibliája (1990)
Máté evangéliuma 26. fejezet

Az Olajfák hegyén (Mk 14,26-31; Lk 22,33-34)

³⁰Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére. ³¹Akkor így szólt hozzájuk Jézus: „Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhái. ³²De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába.” ³³Ekkor Péter így szólt hozzá: „Ha mindenki meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozom.” ³⁴Jézus pedig ezt mondta neki: „Bizony, mondom néked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” ³⁵Péter így válaszolt: „Ha meg is kell hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.

A Gecsemáné-kertben (Mk 14,32-42; Lk 22,39-46)

³⁶Akkor elment velük Jézus egy helyre, amelyet Gecsemánénak hívtak, és így szólt tanítványaihoz: „Üljetek le itt, amíg elmegyek, és amott imádkozom.” ³⁷Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, azután szomorkodni és gyötrődni kezdett. ³⁸Akkor így szólt hozzájuk: „Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok velem!” ³⁹Egy kissé továbbment, arcra borult, és így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.” ⁴⁰Amikor visszament a tanítványokhoz, alva találta őket, és így szólt Péterhez: „Ennyire nem tudtatok virrasztani velem egy

órát sem? ⁴¹Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlensébe.” ⁴²Másodszor is elment, és így imádkozott: „Atyám, ha nem távozhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod.” ⁴³Amikor visszament, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük. ⁴⁴Otthagyta őket, újra elment, harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal. ⁴⁵Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: „Aludjatok tovább és pihenjete! Íme, eljött az óra, és az Emberfia bűnösök kezébe adatik. ⁴⁶Ébredjete, menjünk! Íme, közel van az, aki engem elárul.”

Ezek a sorok Jézus nagy magányosságáról szólnak. Arról, hogy Jézus fizikai szenvedése, amely rövid volt, azzal szemben, hogy tanítványai – akik megtagadták őt, nem értették meg tanítását és nem követték tanait – elárulták. Végül még Isten se felelt neki a kereszten. (Mt 27,46; Mk 16,34)

De ahogy a fenti vers is azt mondja, úgy gondolom, mindenkinek meg kell járnia a maga golgotáját, megélni a kételyeit, istenkeresését, nagypéntekét, hogy eljusson a lelke felszabadulásához, az újjászületéséhez, a húsvéhoz.

Jézus szenvedésével az emberek iránt érzett szeretetéről adott tanúbizonyságot, és ez arra sarkalljon bennünket, hogy mi is szeressük egymást, embertársainkat. És nem csak szavakkal, de tettekkel is.

Képeslapírás régen...

Gyerekkoromban húsvét vagy karácsony közeledtével elmentünk édesanyámmal a postára, vagy éppen a vasasba (Csicsón vasasnak hívták a háztartási boltot), hogy megvegyük a képeslapokat, melyeket aztán megírt a távoli rokonoknak és ismerősöknek. Iskolás koromban már nekem jutott ez a szép feladat. Szépen írtam és a tintás tollal öröm volt rajzolni a betűket. Az iskolában arra is megtanítottak bennünket, hogyan kell megcímezni a képeslapot, borítékot. Tehát kezdődött azzal, hogy megszólítottuk az illetőt a „T.c.” jelöléssel, ami azt jelentette, hogy „Tisztelt címzett”. Utána írtuk a vezeték és keresztnévet. Általában a családfő neve került ide és azután még oda lehetett írni azt is, hogy „és b. cs.” ami azt jelentette, hogy „és becses családjának”. Ezek után következett az utca megjelölése és a házszám. Majd az irányító szám és a község vagy város neve. Hajdanán mielőtt bevezették volna az irányítószámot, úgy is meg lehetett határozni, hova tart a küldemény, hogy odaírtuk, melyik járashoz tartozik a település. Abban az esetben, ha külföldre ment a képeslap, akkor még az ország neve is odaíródott. Az irányítószám a postai küldemények rendeltetési hely szerinti csoportosítását segítő azonosító kód, amely állhat tisztán számokból vagy betűkből és számokból. Az országok túlnyomó többsége használt irányítószámokat, de vannak kivételek is, például Írország és Panama. Irányítószámokat először az Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaságban vezettek be 1932 decemberében, de 1939-ben felhagytak a használatukkal. Következésként Németország vezetett be irányítószámokat, 1941-ben, majd Argentína 1958-ban, az Egyesült Királyság 1959-ben, az Egyesült Államok 1963-ban, és Svájc 1964-ben. Csehszlovákiában 1973. január 1-vel vezették be, ahogy Magyarországon is, csak ott négyjegyű számokból áll, míg nálunk ötből. Biztosan többen emlékeznek még arra, hogy a magyar televízió milyen társadalmi célú hirdetéssel ismertette, hogyan kell pontosan írni az irányítószámot. Siménfalvy Sándor színművész volt a reklámozó a fekete varjúval a vállán.

Az én gyerekkoromban Csicsón a falu öregbik részében Szabó Tibi bácsi volt a postás. (A képen Szabó Tibor, 1928–1998) A mi utcánkba mindig dél felé került, hogy hozza a napi újságot, vagy éppen levelet, képeslapokat. A 70-es években még nyugodtabb volt a közbiztonság, nem kellett a kapukat kulcsra zárni. Mindig volt kutyánk, ő volt

a biztos csengő. Jó hangosan csaholt, ha megérkezett Tibi bácsi. Néha bizony a sapkájával riogatta el az ebet, hogy nehogy odakapjon a lábához. A postás bácsi bejött, anyám helyet kínálta, ő mag elé vette a postástáskáját és kirakta a postai küldeményeket. Nemcsak ünnepnapokkor, hanem sokszor kaptunk levelet, mivel én szerettem levelezni. Akkor még az egynapos kiránduláskor is szokás volt hazaírni, küldeni az ottani városból, kirándulóhelyről képeslapot. Azt szoktuk ráírni, hogy: Szíves üdvözetünket küldjük innen és onnan... Nagyon jól érezzük magunkat... Aztán aláírtuk. Pionírtáborból is így jeleztünk haza, hogy milyen szép hegyvidéken vagyunk. Nemcsak én, hanem a lányok zöme gyűjtötte is a képeslapokat. Sőt abban a szocialista érában a felsőbb tagozatosoknak kötelezően kellett levelezniük a Szovjetunióba, egy ottani diákkal. Emlékszem én egy Donyeck-i velemkorú iskolás fiúnak, egy Iván nevezetűnek írtam oroszul. Hogy miről? Hát arra már nem emlékszem, de biztos megírtam neki, hogy nálunk

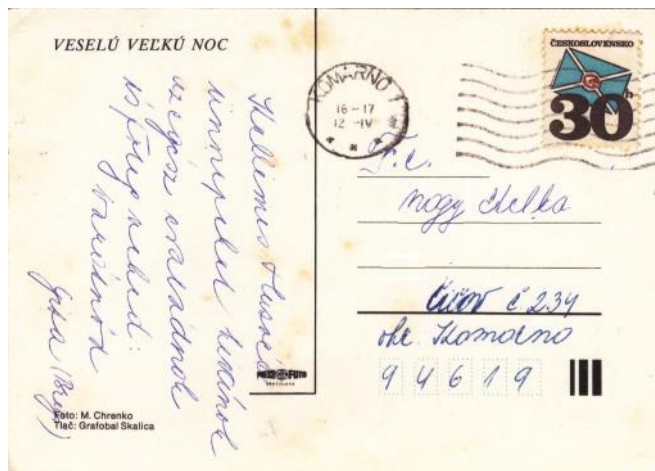

milyen az időjárás, éppen mit csinálok otthon és mit tanulunk az iskolában. Miről másról is lehetett volna írni. Válaszolt is lelkesen, sőt nagyon szép képeslapokat, bélyegeket küldött. Sajnos már nincsenek meg. Képeslapot ma is szeretettel írok nemcsak ünnepek alkalmával, ha kirándulni megyek a családommal, minden szép helyről hozok haza magammal emléke, hogy ott is jártunk. Mert igaz, hogy sok fotót is készítek, de egy képeslap az mégis más... Még születésnapra is írok a családom tagjai-

nak. Jobban szeretem, mint sms-t küldeni. Csak azt sajnálom, hogy a mai képeslapok mind előre meg vannak írva. Még a díszítványok is. Arról meg már nem is beszélek, hogy az okostelefonok mennyire átveszik a hatalmat a levélírás felett. Már nem írunk, csak nyomkodunk... Szabó Tibi bácsi, Vida Joli néni postások ezt már nem érthették meg. Ők még igazi békebeli levélhordók voltak...

Androvics Adrianna, 2018. februárja

Húsvéti locsolkodás 1962-ben...

Húsvéthétfő reggelén ismert népi szokás volt Csicsón, hogy a fiatal legények elindultak locsolkodni. Néha messzebbre is kellett menniük a rokonokhoz, hisz a faluhoz hozzátartozott még két településrész Keresztmajor és Kécs. Gyalogszerrel kényszerültek útnak indulni, mert akkor bizony még híja volt a faluban az autónak és motornak. De lovaskocsi, szekér az volt és az ügyesebbje a lóra is felpattanhatott.

Képünkön Ádám László a fehér lovon, testvérbátyjával Ferencel és unokafivérével Nagy Árpáddal lovagoltak ki Kécsre, hogy ott megöntözzék leánytestvérüket Molnár József-nét, szül. Ádám Teréziát és kisleányát Terikét. Ő abban az időben családjával kint lakott Kécsen, ahogyan Nagy Károly (koca) családotul és Keszegh Ágnes és férje János is.

Akkoriban ezekkel a lovakkal Domonkos Géza bácsi kocsizott a szövetkezetben, de néha-néha kölcsönözte a fiataloknak ilyen alkalmakra is a pejót (vörös barna színű, fekete farkú és sörényű ló) és a fakót (a fénytelen, piszkos árnyalatú világosbarnához, sárgához vagy szürkéhez közel álló meghatározatlan színű ló).

Androvics Adrianna, 2018. február 26.

Egy csicsói olvasótól kaptuk. Köszönjük, hogy eljuttatta hozzánk írásait.

Elmúlt a karácsony, a kis Jézus születése és a szeretet ünnepe. Január 6-án, szokás szerint, mindenki lebontotta a karácsonyfát, amely alá szeretteink ajándékát raktuk. Azon a napon mindenki jobban odafigyel családtagjaira, embertársaira. De nemcsak ezeken a napokon kéne ezt tennünk! Ebben a rohanó világban is legyen időnk minden nap gyengéd szóval, kézfogással, mosolylyal üdvözölni a hozzánk közelállókat, ismerőseinket, felebarátainkat. Mert ne feledjük, ha minden egyes ember szívéből csak egy gyufaszálnyi szeretet-fény ragyogna, a mi bolygónk, Földünk lenne az univerzum legfényesebb csillaga!

Február 14-én ünnepelik a szerelmesek napját – más népek, másik ország, másik kontinens, Amerika hagyományát átvéve. Ez nem volna baj, sőt, szép dolog megünnepelni a szerelmet, de aki már volt szerelmes, az tudja, hogy nem elég azt csak egyszer egy évben ünnepelni. Szerelmünket meg kéne többször, havonta lepni-ajándékozni, hogy érezze az iránta való szeretetünket. Mert ne feledjük: a szerelem valóság, de van egy nagy-nagy ellensége, és az nem más, mint maga az ÉLET!

Pletykarovat – a közelmúlt legérdekesebb pletykái:

- ◆ Nagyék gőgös Gúnár Gedeonja összeszúrta a levelet Kissék szende Rút Kiskacsájával.
- ◆ Bizonyos hírek szerint a Csicsói Madárszövetség és a Bába Egyesület közösen levelet küldött Afrikába, melyben kérték Afrikát, hogy az idén több golyát küldjenek községünkbe, mivel falunk népszaporulata nagyon alacsony. Utóiratként odaírták: lehetnek fekete golyák is!
- ◆ A csicsói gyöngyhalászok ellen rendőrségi eljárás indult, mert állítólag a Lion-rezervátumban kifogtak egy gyöngyteknőst, és annak gyöngyeit a feketepiacon értékesítették.
- ◆ Falunk hölgylakosa Perverz Zita, miután tudomást szerzett az afrikai golya-hírről, rögtön jelentkezett a Bába Egyesületnél azzal, hogy a fekete golyát is bevállalná.

Vidám percek

- ◆ A cigányt télen megkérdezik, mit szeretne: enni vagy melegedni. A rögtönzött válasz: salonnát sitnyi!
- ◆ Mért nincs a kakasnak keze?
Mert nincs a tyúknak bugyija.
- ◆ Hogy hívják Mórnickáéknál a sült nyulat?
Tepsi Füle.

- ◆ A férj részegen megy haza, a feleség rögtön letámadja, hogy nem szégyelli magát, megint milyen részeg. A férj restelkedik és így szól kedveséhez: Drága kicsi feleségem, ha még egyszer iszom,

görbüljön meg a kezem.

Másnap az asszony útja az üzletbe menet épp a kocsmá előtt visz el. Mikor benéz, meglátja a férjét, amint egy felest önt magába. Nem bírja megállni, hogy szó nélkül továbbmenjen, betér a kocsmába felelősségre vonni ígérete miatt: Nem szégyelled magad, épp tegnap fogadkoztál, hogyha még egyszer iszol, görbüljön meg a kezéd!

A férj nyugodtan válaszol: Drágám, nyújtott kézzel nehéz is volna inni.

-CsJ-, 2018 februárja

(A szerző, sajnálatunkra nem akarja nevét közölni. Még egyszer köszönjük neki a vidám perceket.)

József Attila: Tavasz van! Gyönyörű!

Tavasz van, tavasz van, gyönyörű tavasz,
A vén Duna karcsú gőzösökre gondol,
Tavasz van! Hallod-e? Nézd, hogy karikázik
Mezei szagokkal a tavaszi szél.

Jaj, te, érzed-e? Szerető is kéne,
Friss, hóvirághúsú, kipirult suhanás.
Őzikém, mondanám, ölelj meg igazán!
Minden gyerek lelkes, jóízű kacagás!

Tavasz van, gyönyörű! Jót rikkant az ég!
Mit beszélsz? korai? Nem volt itt sose tél!
Pattantsd ki a szíved, elő a rügyekkel -
A mi tudónkból száll ki a tavaszi szél!

Gőzhajó a Dunán, 1943, Nt. Mikes László felvétele

Mikor a hírmondó ezt a számát szerkesztjük februárban, március elején, még hideg van és sokszor havazik. Ám biztos vagyok benne, mikorra olvasnak bennünket, már ez a vers lesz érvényes.

Egy idegenbe szakadt Várady leány és férje emlékei...

Ez a cikk már egyszer megjelent az Új Szó hasábjain, mégpedig 2003 decemberében Soóky László tollából. Hogy most miért adjuk közre? Azért, mert egy csicsói származású Várady leányról és férjéről szól. Kovács Rezsőről és feleségéről Várady Máriáról, aki 1913. július 2-án született Csicsón. Történetük elmesélésekor már mindketten betöltötték a kilencvenedik életévüket, s teljes szellemi frissességben várakoztak az együtt eltöltendő hatvanegyedik karácsonyra.

Kovács Rezső az első világháború kirobbanásának évében, 1914. december 12-én született, mint elmondta, erre a háborúra csak amiatt emlékszik vissza, mert Marcelházára vitték a nagybátyjához azután, hogy az édesapját kivezényelték az orosz frontra, ahol fogságba esett. „Az édesapám csak levélből tudta meg, hogy megszülettem, hatéves voltam, amikor hazatért Mandzsúriából (orosz-kínai határ) és először láttuk egymást.” Rezső bácsi hentesnek tanult Komáromban, itt ismerte meg feleségét is, mielőtt 1939-ben összeházasodtak volna még Terezín mellett leszolgált a tényleges katonaidőt a csehszlovák hadseregben. Házasságukból két leánygyermek született, amikor Rezső bácsit 1942 tavaszán újra behívták katonának – ekkor már a négyes tűzérezredhez Monostorba –, Éva és Irén már a világon voltak. Monostorból rövid eligazítás után egyenesen a doni frontra vitték, ahol telefonos szolgálatot végzett.

„Negyvenkettő decemberében már sejtettük, hogy valami készülődik, mert az oroszok nehéztüzérséget vezényeltek a túlsó partra. Négyen váltottuk egymást a telefonközpontban, minden hír raj-

tunk keresztül érkezett, sokszor többet tudtunk a fronti helyzetről, mint a tisztjeink. Karácsony előtt egyre puszkaporosabb lett a levegő, szabadságért folyamodtam az ügyeletes tiszthez, s 1943. január elsejére ki is írták a szabadságomat. Hatnapi viszontagságos utazás után értem haza, a partizánok sok helyen felrobbantották a vasúti pályát, az aknaveszély miatt a mozdony előtt hosszú rúdon egy üres vagonot toltak. Hát, hazaértem a hatodik napon, velem volt az Isten, mert épp a szabadságom idején törték át az oroszok a frontot, valószínű, hogy egy lettem volna én is azok közül, akik örökre ott maradtak. A szabadság letelte után már nem volt nagy kedvem visszamenni de a szökevények sorsa is veszélyes sors volt, így hát Pesten jelentkeztem, ahonnan Székesfehérvárra vezényeltek – ott vártuk meg, hogy hazaérkezzen a Donnál szétvert ezredünk maradéka –, ahol azt hittük, végleg leszeltek bennünket.”

Mariska néni ekképpen emlékezik: „Csicsón születtem, kilencen voltunk testvérek, a tizedik gyermek, a legidősebb fiútestvérem még gyermekkorában meghalt, így én lettem a legidősebb. Mindig szeretettel gondolok haza, szegények voltunk, nagyon, de volt testvéri szeretet. Mostanában mindig a csicsói iskola jut az eszembe, álmomban mondom a verseket, amiket akkor, ott tanultunk. Aztán, hogy eladósorba kerültem Komáromba vittek szolgálni, az akkori polgármesteréknél Szíjj Ferencéknél szolgáltam öt évig. Komáromban ismerkedtem meg az urammal is, aki ott volt hentessegéd, így kerültem Virtre. Rövid volt a boldogság, hiszen alig három éve voltunk házасok, amikor az uramat elvitték a frontra, én meg itt maradtam a két kicsivel. Napszámba jártam a Pyber alezredesékhez, akkor lengyel menekültek voltak a faluban, azokra sütöttem, főztem, a picikre pedig az anyósom vigyázott. Negyvenkettő karácsonya előtt már egyre rosszabb hírek jöttek a frontról, minden napom, minden éjszakám állandó rettegések között telt. Azt a karácsonyt nem kívánom senkinek, a legnagyobb ellenségeimnek sem. Nem a szegénység volt a nehéz, hanem a bizonytalanság és a kiszolgáltatottság. Amikor január hatodikán megláttam a férjemet, úgy éreztem, mintha a megváltó lépett volna be az udvarunkba egy toprongyos katona képében.”

„Amikor Székesfehérváron leszereltek bennünket, abban reménykedtünk, hogy már végleg hazajöhetünk, de a hadurak másként akarták: 1944 őszén újra berukkoltattak, az oroszok akkor már az Alföldön voltak, ütközetben már nem vettünk részt, mert folyamatosan visszavonultunk, egészen az osztrák határig, majd azt is átléptük, s ott estünk orosz fogságba. Negyvenöt tavaszán vittek el bennünket a Kaukázusba, és késő ősszel engedtek haza. A Kaukázusban erdőt irtottunk, építkezésekre vágtuk a fát. Érdekes, hogy ugyanazzal az Ebedről való honvéddel estem fogságba, akivel a Donnál is együtt szolgáltunk. Mire hazakerültem, Beneš már azt a semmit is elvette tőlünk, amink azelőtt volt, az orosz fogságból háborús bűnösnek jöttem haza. Ki akartak telepíteni bennünket, aztán győzködtek, hogy reszlovakizáljunk, szerencsére a szlováknak, akit a házukba akartak tenni, nem tetszett a porta, így aztán maradhattunk. Nem telepítettek ki, nem is deportáltak, magamat kellett deportálni Csehszországba. Oda mentem munka után, mert az itthoni munkából nem lehetett eltartani a családot. Öt évig dolgoztam Pardubice mellett, utakat építettünk, hiába kerestünk több pénzt mint otthon, elszakítva éltünk egymástól és ez rosszabb volt a szegénység-

nél is. Öt év után hazajöttem, elvégeztem egy könyvelői tanfolyamot és két szövetkezet könyvelőjeként dolgoztam egészen 1974-ig, a nyugdíjaztatásomig.”

„Hatvannégy éve élünk együtt, a Jóisten megtartott bennünket egymásnak, talán a sok nélkülözés és az egymástól való elszakíttottság miatt tartogat még bennünket. Soha nem gondoltam volna a háborús évek idején, hogy együtt megérhetjük az ezredfordulót – mondta Mariska néni – most meg már minden napot ajándéknak tekintek, ha láthatom a lányaimat, az unokáimat, a dédunokáimat. Hogy milyenek voltak a háborús karácsonyaink? Negyvenkettő karácsonyán, amikor az uram az orosz fronton volt, nem tudom, hogy honnan, de került egy kicsinyke karácsonyfa, alig volt rajta valami dísz, de azt ma is érzem, hogy körülölelte a szeretet. Jó lett volna elmenni éjféli misére, de a háború alatt nem járt le hozzánk a kurtakeszi plébános, így aztán magunkban imádkoztunk. Most már elmondhatom, hogy az életemben több volt a rossz nap, mint a jó, szerencsére a rosszat könnyebben elfelejtem, így aztán az emlékeimben is a csak a szép és a jót keresem.”

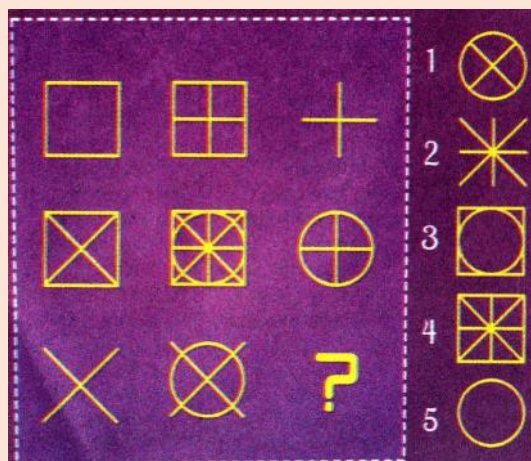
Mariska néni és Rezső bácsi, ez a két idős ember anélkül, hogy kimozdultak volna Virtről, ötször váltottak országot, s Isten megadta nekik azt is, hogy a cikk megjelenése után még megérhették, hogy visszakérüljenek abba az európai monarchiába, amelybe több mint kilencven évvel ezelőtt beleszülettek.

Az Új Szó 2003. december 23-ai számából a cikket megőrizte Németh Gizella (Kovács Rezsőné, született Várady Mária unokahúga).

Rejtvény

Melyik ábra kerül a kérdőjel helyére?

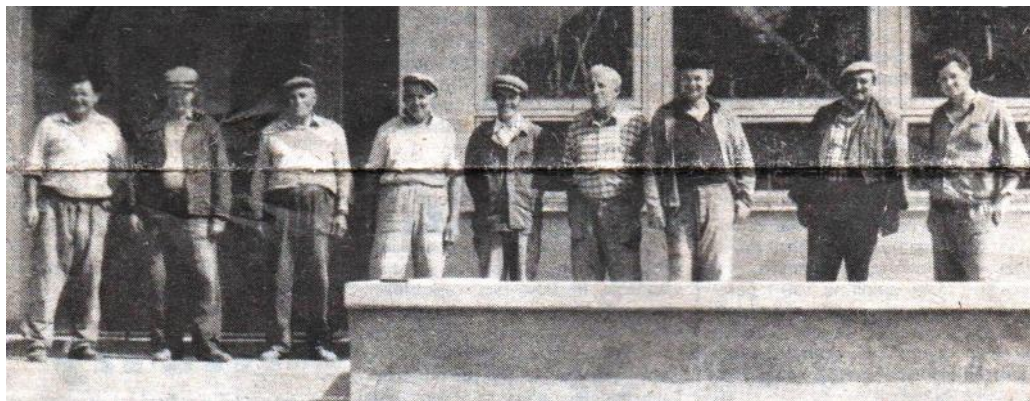

Levél

A Csicsói Hírmondó 5. évfolyamának 4. számában, a zenekarokról írt három cikk befejező részében, utána pedig a Mindennapok hősei című könyvben is olvashattuk: „... Az 1960-as évek közepe táján egy fiatal óvónő, Jolika (vezetéknévére sajnos nem emlékszünk) énekelt (a kisgyerekek nagyon szerették az óvodában, hegedült és énekelt nekik). ...”

„Egy kedves üzenetet szeretnék továbbítani. Pontosan már nem tudom, melyik cikkben írt a csicsói óvónőkről (zenészekről – N.A.), de a cikk a keresztanyukám /Bognár Klára óvónő/ révén eljutott Nyitrára, egy valamikor itt tanító óvónőhöz, neve: Brat Jolika. ... Jolika néninek nagyon-nagy boldogság volt olvasni ennyi év után, hogy nem feledték őt el! Ilyen megtiszteltetésben még nem volt része! Ezúton KÖSZÖNI és további erőt egészséget kíván.”

A Lion vendéglő az 1970-es évek végén épült „Z” akcióban. („Akcia Z”-zveľaďovať – fejleszteni.) A munkákat az akkori szövetkezet építő csoportja végezte id. Bödők János vezetésével, aki 1969-ben vette át a csapatot. A Lion vendéglő előtt Klánik Pál, id. Dudás László, id. Lakatos Károly, Nagy Károly, id. Németh Ferenc, Várady Alajos, id. Vörös Zoltán, id. Fél László, id. Bödők János.

A levélben küldője, még erőt, egészséget kívánt munkánkhoz, kért, ne hagyjuk abba: „*olyan jó megismerni régi időkből embereket, akikre még halványan emlékszem, mert ugye akkortájt én még csak gyerek voltam ... Vagy mikor olyan kép kerül elő amelyiken a Szüleim is rajta vannak, nagyon meghatódom.*”

A következő levélben a levél írója – aki nem akarta, hogy nevét közöljük – még hírt adott Jolikáról, húgom óvónénijéről: Lánykori neve Brat Jolán, férje után pedig Belányi. 1966-ben került Csicsóra, pár hónapot a mamáméknál lakott, míg nem készült el az öreg oviban /az én időmben már igazgatói irodaként működött/ a helység, ahol lakhattak. 1969 szeptemberét már nem itt kezdte, akkor ment el Nyitrára. Ma is ott él, van 3 lánya, 6 unokája és most várják a 3. dédunokát.”

Továbbá megerősítette a cikkben róla írtakat.

Köszönjük a jókívánságokat és a híradást.

Nagy Amália,
2018. február 18.

Az épülő vendéglő

Köszönjük mindenkinek, aki az újságunk szerkesztésében részt vett. Szeretnénk mindenkit arra buzdítani, hogy írja le gondolatait és ossza meg másokkal. Ezzel is színesítve csicsói közösségünk életét.

Köszönjük.

Szerkesztőbizottság: Androvics Adrianna, Mgr. Bödők Károly, Nagy Amália

Grafikai szerkesztő: Bödők Donát

ISSN 1339-5300

Čičov o.z. – Csicsó P.T.

946 19 Čičov, Dunajská 46/16, Slovakia

Elérhetőség: info@csicsso.eu, www.csicsso.eu

Megfejtések

Szívszudoku, soronként:

5—3—1, 4—2—4, 5

Másik képhez: **5-ös ábra**

Hétköznapi hősök

*„Könnyebb hősnek lenni egy másodpercig,
egy óráig, mint néma heroizmussal viselni a min-
dennapot.*

*Vállald magadra, hogy viseled a szürke, hétközna-
pi életet, végzed a munkát, amelyért senki sem di-
csér, amelynek hősiességét senki sem veszi
észre, amellyel nem kelted fel senki érdeklődését
magad iránt, aki*

*elviseli ezt a szürke hétköznapot és mégis ember
marad, az igazán hős."*

(Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij)

HÉTKÖZNAPI HŐSEINK - ÍRJUNK TÖRTÉ-
NELMET! címen Ledeczky Réka, Beke Noémi, Ku-
lacs Fanny és Jančíšin Brigitta a Csicsói Gáspár Sámuel Alapiskola tanítványai egy munkát készítet-
tek. Felkészítő tanárunk pedig Mgr. Nagy Edit tanár-
nő volt. A teljes projekt a Csicsó közösségének hon-
lapján, a csicso.eu oldalon is olvasható. (A Csicsói
Gáspár Sámuel Alapiskola és Óvoda tanulóinak ez a
munkája és a többi itt nézhető meg: [http://csicso-
nagy.uw.hu/fo-o-Csicso-NAGY-A/kinkszereso.htm](http://csicso-nagy.uw.hu/fo-o-Csicso-NAGY-A/kinkszereso.htm))

RNDr. Nagy Amália ideje nagy részét azzal
tölti, hogy felkutatja a régi idők emlékeit. 2007-ben
belefogott egy helytörténeti honlap szerkesztésébe.
Célja e honlappal leginkább az, hogy felhívja közsé-
günkre, Csicsóra a figyelmet. Régi családi fényké-
pek, szokások, dalocskák találhatóak az oldalon,
minden, ami a falunkkal kapcsolatos. A honlap elér-
hetősége: (<http://csicso-nagy.uw.hu>).

Nagy Amália egy igazi hétköznapi hős! Egész-
ségügyi állapota már nem teszi lehetővé, hogy sze-
mélyesen keresse fel az idős embereket, hiszen be-
tegségéből adódóan mozgásképtelen, tolókcocsiban
éli mindennapjait. Ő mégsem adja fel! Keres, kutat.
E kutatás eredményeit könyvekben írta meg. Segít-
ségére van a Csicsó Polgári Társulás, mely társulat
támogatásával sikerült kiadni e publikációkat.

Ami néni élete mindannyiunk számára példa-
értékű! Ő tényleg egy igazi „hétköznapi hős"! Közsé-
günk példamutató lakosa, életének minden napja a
túlélésről szól. Ő mégsem panaszkodik, „csupán”
teszi a dolgát. S vajon mi, fiatalok „hétköznapi hő-
sökként” tudunk-e ténykedni a dolgos
hétköznapiokon?

Mi a színjátzó csoportunkkal próbálunk fa-
lunk közösségi életében aktívan részt venni. Nagy
Edit tanítónéni vezetésével évente kétszer, tavasszal
és ősszel színdarab formájában mutatjuk be az 1848

-as eseményeket. Készítettünk már műsort Szend-
rey Júlia életéről, Laborfalvy Róza és Jókai Mór ro-
máncáról. Októberben Görgey Artúr hőstetteit mu-
tattuk be a színpadon. Idén tavasszal pedig Petőfi
Sándor életével foglalkoztunk hathatósabban. A ta-
nítónéni által összeállított forgatókönyvek olyan
információkat tartalmaznak, melyek nincsenek
benne a történelemkönyvekben, nem tanítják őket
az iskolákban. Sokat fáradozunk azon, hogy ezek a
színdarabok jól sikerüljenek. Véleményünk szerint
évről évre jobban teljesítünk. Nem félünk a színpa-
don, merünk játszani.

A közönség is értékeli fáradozásainkat. Sőt,
más község is kíváncsi játékunkra. Kis csapatunkat
a község is támogatja. Jóleső érzéssel tölt el ben-
nünket, hogy a fellépések után a polgármester úr,
Földes Csaba mérnök megvendégeli a csapatot, va-
csorára invitál bennünket.

Mindezek ellenére sajnos ezekre az ünnepe-
lyekre a falu többsége nem kíváncsi. Bár más köz-
ségből egyre többen jönnek el megnézni bennünket,
a helyiek egy része továbbra is érdektelen. Osztály-
társaink, az iskola tanulóinak nagy része sem jele-
nik meg e rendezvényeken.

Mi lehet a megoldás? Mindenképpen a szülői
minta és a ráhatás. A gyerekek példaképei a szülők!
Tőlük tanulják a viselkedési normákat. Ha azt lát-
ják, hogy nemzeti, egyházi ünnepeink fontosak a
szülőknek, akkor nekik is azzá fognak válni. Voltak,
vannak és lesznek is olyan emberek, akik azt fogják
mondani, hogy „attól nem lesz olcsóbb a kenyér”,
ha kezükbe vesznek egy Petőfi-kötetet, vagy elmen-
nek egy szoboravatásra a falu főterére. Könnyebb
csoportosan panaszkodni, mint egyéniségként, cé-
lokat kitűzve hétköznapi hőskökké válni! Az igazi
hősök önzetlenül tesznek azért a közösségért, mely-
ben élnek. Fáradhatatlanul dolgoznak. Dolgoznak
akkor is, ha úgy érzik, munkájukért nem jár köszö-
net! Ők azok, akik nem keresik a rivaldafényt! Nem
hangoskodnak! Nem fecsegnek üres, semmitmondó
szavakat! Teszik, amit tenniük kell! A mai kor társa-
dalma önző. Mindenki a maga életével törődik, idő-
hiányra hivatkozva nem segít a másinak. Nagyszü-
leink elmesélték, régen az egész utca népe összejárt,
támogatták egymást. Ha elfogyott a cukor, átmen-
tek a szomszédba kérni. Ma át nem mennénk, mert
félünk, hogy a szomszéd megszól bennünket. Nagy
betonkerítést húzunk házunk köré, teljesen elzárjuk
magunkat egymástól. Tárgyi eszközöktől várjuk
boldogságunk elérését, s mindeközben egyre magá-

nyosabbá válunk. Szerintünk fontos lenne a község közösséggé kovácsolódása. Ehhez azonban keresnünk kell(ene) egymás társaságát! Szervezhetnénk a nyugdíjasoknak teadélután mondjuk havonta egyszer. Sok olyan aktív nyugdíjast ismerünk, akik sütnék-főznék, kézműveskednek. Ehhez pénz sem kell! Csak tudni kell(ene) megszólítani az embereket! S a megszólított embereknek pedig reagálniuk kell(ene) a kezdeményezésekre. Nyitni kellene egymás felé! A felnőttek nagyon hamar mondanak ítéletet egymásról. Az empátia-képesség egyre kevesebb emberben van meg. Az értékrenddel is gondok vannak. Az a „jó”, aki szép házzal, autóval rendelkezik. Az értékes emberek jellemükben gazdagok, személyiségükből árad eredendő jóságuk! Egy közösségben nehéz mindenkinek megfelelni.

Nem is lehet! De az már bizonyos, hogy a mi kis csapatunk arra fog törekedni, hogy kis falunk hasznos lakóivá tudjunk válni. S talán majd eljön az idő, amikor bennünket is „hétköznapi hősökként” fognak emlegetni.

A Csicsói Gáspár Sámuel Alapiskola és óvoda értéktörző csapata

A magyar honvédekről...

A képen Várady Pál (1918-1990).

Sajnos már nem élnek közöttünk olyan magyar honvédek, akik a második világháborúban a frontokon harcoltak. De gyermekeik megőrizték a történeteiket, melyek szomorú sorsukról, viszonagságaikról, sebesüléseikről, hazatérésükről és az újrakezdésről szóltak. Várady Pál magyar honvédről szól a mostani történetünk, melyet leánya Erzsébet mesélt el nekem.

Pali bácsi 1918-ban született Csicsón. A háború előtt rukkolt be katonának (1938-1940), összesen öt évig szolgált mint katona, a háború alatt még három évet volt Székesfehérváron (1942-1945). A háború vége felé, amikor visszavonultak, és már tudták, hogy véget ért a háború, akkor érkeztek Tanyhoz. „Apu azt mondta, én már itthon vagyok, nem megyek tovább, hogy fogságba essek.” Két magyarországi honvéddal úgy gondolták, hogy hazajönnek, s inkább megszöknek, bujdosnak, de nem mennek táborokba robotolni. Segített a két magyar honvédek abban is, hogy visszajuthassanak a falujukba Sarudra (Sarud, Heves megyében lévő község a Tisza-tó partján).

Az egyikkel ez idő alatt szoros barátságot kötött. A barát, hogy a segítséget megköszönje, ígéretet tett, ha egyszer hazajut és fia születik, akkor a Pál nevet fogja neki adni. 1949-ben érkezett is a levél, hogy megszületett a kis Pali. Ezek után is gyakran adtak hírt egymásnak, rendszerint a magyar barát lánya Szenes Eszter írt Pali bácsinak az édesapjáról és Paliról, aki Győrben volt katona és ott is telepedett le végleg.

2018. február 13., Androvics Adrianna

Új tervek a sportszervezetben

Tavaly ilyenkor mondott le a sportszervezet akkori vezetősége. Nem azért vonultak félre, mert nem tették a dolgukat rendesen, hanem úgy érezték, itt az ideje, hogy helyet adjanak az ifjúságnak. Mindig is így volt. Valamikor ők is fiatalon kezdték. Tele voltak tervekkel, melyeket az elmúlt években szépen meg is valósítottak és amiért sok köszönet jár nekik. De az évek múltával egy ilyen sokoldalú szervezetbe mindig jól jön a frissítés.

Tehát 2017 elejétől meg is alakult az új vezetőség, melynek elnöke Megály Dávid lett. Az alelnöki posztot Nagy Zoltán kapta, a titkárságot pedig Misák Máté. Pénztárosként egy ifjú hölgy, Kollár Anikó kezdte a szervezeti életet. További tagoknak pedig Bozsaky Tibor, Bankó Tímea, Csóka Csaba lettek beválasztva. Az állomány létszáma meghaladja a negyvenet. Három csapat játszik bajnokságot, mégpedig a felnőtt csapat, az U11 gyerekek a második csapat, a harmadik pedig az U15 diákcsoport.

Volt ifjúsági csapat, amely 2017-ben megnyerte a bajnokságot. Sajnos a siker után olyan válságút elé kerültek, hogy fel kellett adniuk csapatukat és távoztak az élvonalból. Így a felnőtt csapat kiegészült az ifikkel. S mivel a fiatalok jól megerősítették a csapatot, sok győztes meccs után egyből az első helyre kerültek. Jelenleg is az elsők. Az U15-ös csapat 2017-ben az iskolai év befejeztével alakult meg. Jelenleg 15 gyermek rúgja a labdát. Edzőjük Schnell Erik Nagymegyerről nagyon büszke a fiatal focistákra. A 7–11 éves korig regisztrált focisták az U11 csapatot erősítik. Eleinte Nagy Róbert edzette őket, ám most az ő útjukat Bozsaky Tibor és Nagy Zoltán egyengeti.

De az mellett, hogy gyakorlott focisták vezetik az edzéseket, természetesen anyagiak is kellenek a sikeres munkához. A sportszervezet legfőbb támogatója a községi önkormányzat. Évente utal ki bizonyos összeget a költségvetésből. Ezenkívül fő szponzorként említik meg Dr. Pásztor Lászlót, aki főleg az edző bérezését és munkáját támogatja anyagilag. Hostomský Milán mérnök szintén anyagilag támogatta a felnőtt csapatot, mégpedig sportruházattal, mezzel. Ezenkívül a község engedélyezte az ingyenes műfüvespálya használatát, valamint a téli időszakban a tornaterem használatát is. Igaz, itt minimális összeget térítenek a fenntartási költségekhez.

Természetesen meg kell említeni a fiatal U11 csapat tagjainak pozitív hozzáállását, ugyanis önköltségre ők szállítják a focistákat a meccsre a távolabbi falukba. A nagycsapat tagjainak szállítása szintén önköltséggel van megoldva. Az U15 útiköltségét pedig a vezetőség a szülőkkel közösen állja. A pálya karbantartásából mindenki kiveszi a részét. A falu továbbra is biztosítja a kistraktort a fű lenyírására, de a benzint már maguk teremtik be. Mindenki csinál valamit. Ki nyírja a pályát, ki öntözi a nyári hónapokban, ki jelöli a pálya szélét a meccs előtt. Mindig, aki ráér, akinek több jut a szabad idejéből. A lényeg, hogy nem kell várni a másokra, a munka becsülettel el van végezve. Hálából, hogy ennyi biztatást és támogatást kaptak, a 2017-es hagyományos falunapi futballmérkőzéseken mindhárom csapat kivette a részét. Sőt a füssi falunapon is ők szervezték a kupát, melyért cserébe a füssi önkormányzat anyagiakkal támogatta a szervezetet. Év végén pedig megint nekik jutott a feladat, hogy összehozzák a szilveszteri bált a kultúrházban, melynek ezúttal is jó volt a visszhangja. Sok tomboladíjat tudtak bezsebelni, melyből szépen lett bevétel. Nemcsak a helyi és füssi önkormányzat adott tomboladíjat, de számos helyi és környékbeli vállalkozó is, mint ahogy azok a falubeliek is, akik még szívükön viselik a sport támogatását.

A sportházat, mely szintén ingyenes a számukra (a takarítást és rendbetételt a tagság végzi), gyakran veszik igénybe, hogy összeüljenek és terveket szövegessenek. Már nemcsak a futballal foglalkozó csapatok, hanem a kerékpár klub, a túrázó és gyalogló gárdák is. Reménykedve várjuk a jövőt, mert bizony hamarosan tavaszodik és a terep, a pálya, a Duna töltése várja az egészséges életmód követőit.

További hírekről, a csapatok előmeneteleiről és tervekről a következő számokban fogunk beszámolni.

2018. márciusa

Adatközlők: Nagy Zoltán, Bozsaky Tibor, Bankó Tímea

Az U11-es csapat: Nagy Róbert edzővel, Décsi Sebastian kapus, Kiss Árpád, Wenzel Jan, Nagy Róbert, Petrovics Kevin, Füßy Lucas (t. kapus), Pálffy Dominik, Fél Bálint, Győri Levente, Bankó Viktor, Németh Éva, Bozsaky Kristóf.

A nagycsapat a régi és az új vezetőséggel.

Az U11 Bozsaky Tibor edzővel.

Érdekességek

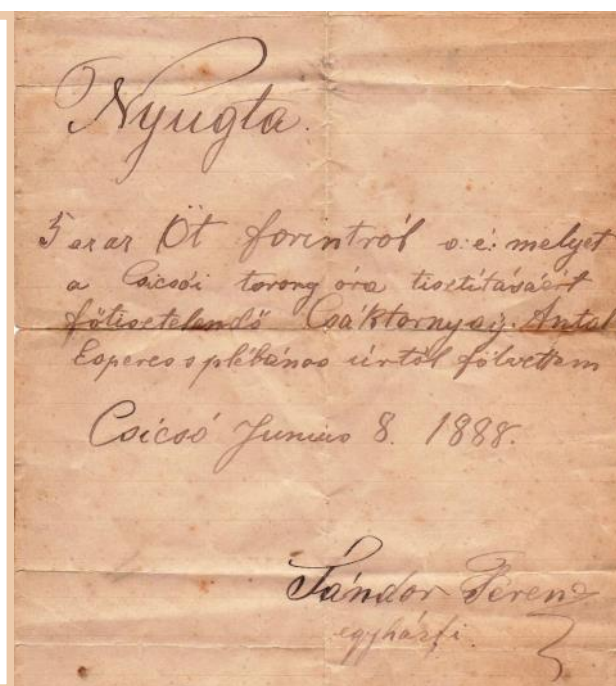
Nyugta

5 az az öt forintról ... melyet a Csicsói torony óra tisztításáért főtisztelendő Csáktornyay Antal Esperes plébános úrtól fölvettem

Csicsó Június 8. 1888.

Sándor Ferencz egyházfi

Csáktornyay Antal esperes-plébános 1853 és 1890 között szolgált Csicsón. Itt van eltemetve, érdekes formájú sírkövén az írás sajnos teljesen olvashatlanná kopott.

Nyilvános testületi ülés rövid összefoglalója

Dátum 2018.2.15.

A helyi óvodát, iskolaklubot és konyhát a község tartja fent saját költségből. 2018-ban az óvoda finanszírozására 1438,09 EUR lett meghatározva gyermekenként. Az iskolaklubba jelenleg 130 gyermek jár. Ez magába foglalja a délutáni foglalkozásokat. 2018-ban 89,50 EUR-t fizet ki majd az iskolának gyermekenként. Az iskolai étkezést pedig 198,90 EUR költségből határozták meg gyermekenként.

Lezajlottak az éves leltárak, mindent rendben találtak. Néhány dolgot leselejteztek, melyek már elhasználódtak az évek során.

Többen a községben nem fizetik az ingatlanadót és a kukadíjat. Ezek a lakosok minden évben kapnak felszólítást hátralékuk megfizetésére. Azoktól a lakosoktól, akik 3 évig nem fizetik ki hátralékukat, felszámoló fogja behajtani a tartozást.

Községünkben rengeteg műanyag flakon halmozódik fel a szemégyűjtő szigetek nagy sárga kukáiban, ezért Csicsón is bevezetik a műanyag PET-flakonok külön gyűjtését. Minden hónap utolsó hétfőjén fogják begyűjteni a PET-flakonokat. Ingyen kap mindenki műanyag zsákot, a megadott időpontban ezeket ki kell tenni a házak elé, és díjmentesen elszállítják.

2018 novemberében helyhatósági választások lesznek. A következő választási ciklus képviselőtestületének létszáma Csicsón 7 fő lesz.

Elkezdődött az iskolaudvar felújításának konkrét tervezése. Komoly vita alakult ki Mező András felvetéséről, mely szerint a tanárok parkol-

ják le az autóikat az iskolaudvarban. Javaslatát szerint az iskolaudvar egy részében alakítsanak ki parkolót. Ezt a javaslatot a képviselők megfontolásra bocsájtották, mert ez esetben a gyermekek mozgásterét csökkentenék, az autók hangos mozgása zavarná az oktatást és a gyermekek biztonsága is veszélybe kerülhetne a közlekedő autók között.

Az ügy évek óta húzódik és nincs rá megoldás. Napi szinten a gyermekek és tanárok biztonsága van veszélyben a göröngyös aszfalton. Az elmúlt években több baleset is történt rajta.

Bödök Károly kérdése volt a vezetékben megjelenő sárga víz jelensége. Polgármester úr tájékoztatása szerint a vízvezeték a KomVak a.s. tulajdona. A KomVak a.s. jelenleg Komárom város vízvezetékének felújítását végzi. Katona István tájékoztató arról, hogy a Csicsói vízvezeték-hálózat elöregedett. A vízvezeték fő nyomóvezetékén tudomása szerint csak csökkentett nyomásban jöhet a víz. Új korában 48 végtisztító szelep volt, szinte minden kanyarban. Ma csupán 3 működik. A lakosok fokozatosan beépítették őket. Az ivóvízhálózatot negyedéves rendszerességgel kell tisztítani. Ilyenkor jelenik meg a csapokban a sárga víz az elöregedett vezetékekből.

Több fa elöregedett a faluban, néhány helyen a villanyvezetéket veszélyezteti. Ezért ezeket a közeljövőben kivágják vagy felbotolják. Az esetlegesen kivágott fák pótlására nem hangzott el javaslat.

A képviselő-testület elfogadta a 2018-as rendezvényprogramot, mely a napokban nyilvánosságra kerül.

Érdekességek

Conto

Számla kovácsmunkákról, kiállította Seffer Imre kovácmester Jan. 24. 1866

Eklezsija részére készített kovácsmunka

Pap-kert ajtóra két pántot csinátam, oskola házho egy pár ajtó pánt sarokkal együtt, egy kilincset az oskola házho, harang lánczho egy új szemet csinátam, oskola házho kútra horog ... csinátam két ... lánczszem.

Összesen 1f. 80 (50, 30 krajcár?)

Kivan fizetve. Felvettem.

1866 januárjában a református egyházközség lelkésze Csepí Mihály volt (1838-tól 1866 októberi haláláig), az iskolamester pedig Gáspár József, 1840-től 1879-ig. Mindketten Csicsón vannak eltemetve.

